יב ב מיי פי"ד מהל' מעה"ק הלכה ב ופט"ז הלכה ג: יג ג מיי (פ"י מהל' ע"ז הלכה

ו) ופ"כ מהלי שנת הלי יד

טוש"ע א"ח סימן דש סעיף א]: יד ד מיי פ"ט מהל' שגגות

מו ה מיי פ"י שם הלכה א:

מז ו מיי' שם פ"ט הל"ה: יז ז מיי' פ"ו מהלכות טירות

הלכה טו:

מ ט מיי׳ פ״א מהל׳ שבועות

הלכה יב: ב י מיי' פ"ט מהלכות שגגות

מלכה ו: בא כ מיי שם הלי ה: בב ל מיי שם פ"ה הלכה ג:

תורה אור השלם

יח חמיי שם הלי ג:

۵.

א) [בילקוט ליתא], ב) [זבחים סה.], ביילקוט ליתא] בייני די וצייל מ'לקוט לימאן, ב') וזמיס סה,, וכילקוט לימאן, ב') ["ל לרוך וכמות מוו: ע"שן, ד') ["ל לדורותיכם וגו"ן, ה') [ידי לה], ו') [למנן סה: ע"שן, ז') [לעיל מ.], מ') לעיל ב:, ע') [נודר ימ.], ו') [בילקוט לימא], כ') [ע" קושים ') [בילקוט לימא], כ') [ע" קושים ') הר"י בפסחים לב: ד"ה מעילה], () ול"ל מויד כשוגג וכ"ה במ"כ בילקוט וע׳ לקמן בסמוך], מ) נע׳ תוס' פסחים לב: שהניחו בקושיא], נ) שבועות כה: לא: לה., מ) [ל"ל כשוגגן, ע) וסוטה שבועות לד.], כ) [בילקוט ליתא], 3) לעילב:, ק) [לעילת.], ר) בס"א: בהדי, ש) [ויקרל יח], ש) לא נמלא שם שום פלוגחא בזה אך בחגיגה ד' ו. פלוגחא דב"ש וב"ה וע' בבה"ז שהניח בצ"ע,

הגהות הב"ח

לב ע"ב חד"ה מעילה:

גליון הש"ם

מוסף רש"י והקריבו מה ת"ל. געולת העוף כתיב והקריבו הכהן אל המזבח, מה ת"ל, הא כתיב והקריב מן התורים וגו'. וליכתוב בתריה ומלה הכהן את ראשו על המזכח וזבחים סה.). פרידין. גחלות (שם). ויזרוק על העם. סולה סול (יבמות מו:). צריך שיפריש רובע לקינו. רונע שקל דהיינו רובע לקינו. רובע שקל דהיינו ליד על חפן הן דמי קן בדמנן מדמנן מדמנן העיידה אם ממדו קיינו פו ביום ברמנול בסבר ברמנול ברים אלא בדמים ושמלה אינו ברמנול ברים אלא ביום ברמנול ברים אלא ביום ברמנול ברים אלא ביום ברמנול ברמנו בשבי הווקלה. לנותו מני ללתהנויי מיניה (שם). בכולן נאמר ונעלם. ככל הכתוכים בקרבן עולה ויורד, כגון שבועת כיטוי וטומלת מקדש נלמר ונעלם, באן. בשבועת העדות, לא נאמר

רבינו גרשום עבודת כוכבים משורר לע"ז גירף קערה שכפר בעיקר ולא חיסרה . אימתי אינו נאכל בזמן שהלכו יו למזרח או למערב דאינן יכול יו למזרח להתנות אכל אם היו שתיהן

שילקה ויביא קרבן על זו חזר ובעל זו: לאו אמרת גבי עריות. בפ"ה ולעיל ב:) ואל אסה שלחלק על כל אסה ואסה כו": ולא נכתוב קרא פתע אי כתב קרא פתאום יש דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונם ה"א יש כי מייתי קרבן בשוגג מידי דהוי אתורה כולה אבל אונם ומזיד אימא לא כתב רחמנא פתע דשוגג ואל אשה שלחלק על כל אשה ואשה כו׳:

זריהת דמים על המזבח: וכי יגור אסכם גר וגו' לדורוסיכם. אע"ג דליכא מקדש: לריך שיפריש רובע דינר לקינו. דלכשיבנה בית המקדש יביא קן דאמרי׳ לעיל דלריך קרבן וקרבן בפחות מרובע לא אפשר יח להפריש דאין מצוי קן בפחות מרובע כדאמרינן במתני׳ קיועמדו קינין ברבעתים אבל פחות לא אפשר: מפני הסהלה. שלא יהנה ממנו: גר מושב. שקבל עליו שלה לעבוד עבודת כוכבים כגון נעמן: עושה מלחכה בשבת לעלמו. בדבר החבד כישרחל בחולו של מועד: כישכחל בי"ט. חוכל נפש ישו: בותבר׳ שבועת העדות. קרבן עולה ויורד: שבועת הפקדון. אשם: גבל' (א) מדמצי למיכתב על חטאתו ולישתוק וכתיב על חטאתו אשר חטא לאתויי חטאים הרבה: ונסלח לו מחטאתו משר מטא. להכי הדר כחיד חו ד' זימני חטא בר מב׳ זימני קמאי לעשות מזיד כשוגג: ויחמר ה' פסחום. בע"כ ילאו שלשתן ע"פ הדיבור: ופסאים עברו ונענשו. היינו מזיד דחין עונש אלח על המזיד: ה"ה. אע"ג דפתאום דעלמא משמע אונם ושוגג ומזיד פתאום דנזיר ודאי מדמייתי קרבן עלה ש"מ דשוגג הוא מידי דהוה אכל המורה דרוב קרבנות על השגגה הן באין להכי כתיב פתע דהוי שוגג לגלות ט עליה דפתאום: בכולן. בכל המביאין עולה ויורד שבאותה פרשה כגון מטמא מקדש ושבועת בטוי דכתיבי בהו יי שבועת העדות: לעשות מויד כשוגג והא עיקר קרא במויד כתיב. דכתיב (ויקרא יט) בקורת תהיה והיינו מלקות ואין מלקות אלא במזיד ועליה קאמר והביא את אשמו ותו למה לי ונסלח לו מחטאתו לרבות מזיד: אלא אימא לעשות שוגג כמויד. דמהו דתימא דוקא אמזיד מביא ולא אשוגג קא משמע לן ונסלח לו מחטאתו אשר חטא דלהכי כתיב חטא ארבע זימני תרי למילף קרבן אחד על עבירות הרבה ותרי לעשות שוגג כמזיד: בהעלם אחת. כלומר הודם

עצמה קסבר מגדף היינו מברך את השם כלומר שפושט יד וכופר בעיקר. גורף קערה ולא חיסרה קסבר מגדף היינו עובד שלא פשט ידו בשם הקדש: המפלת כמין בהמה חיה ועוף. הוא לגלויי עליה דפתאום דאונם קומזיד הוא דאפי׳ הכי חייב רחמנא: ס שבועת העדות: מגלן דת״ר ◊בכולן נאמר ונעלם כאן לא נאמר ונעלם "לחייב על יוֹ © (השוגג כמזיד): שבועת הפקדון: מנלן יוליף © תחמא תחמא משבועת העדות: חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הָרבה: קתני הבא על השפחה ביאות הרבה מנלן דת"ר וכפר מין פטור: מביאות. אינו נאכל אלא ישרף או יקבר: א״ר יוסי

המפלת כמין בהמה יחיה רעוף.
שגאמר בהן יצירה כמו באדם:
המפלת מנדל, ולד שנתקלקלה
במי נדה תחלה ברייתו מראש
במי נדה תחלה ברייתו מראש
אלא שנימוד: ודינצא מחותך.
שליא. דאין שליא בלא ולד
שליא. דאין שליא בלא ולד
שליא ולד בירים מברים:
שהוציא החיה אברים מברים:
שהוציא החיה אברים אברים:
מאי וכן שפחה פשיטא דהא
שהוציא החיה אברים אברים:
מיש בין באשה כגון עשה
שלא הזמן גרמא: ואין ידוע של
מה הפילה. אם נפל הפילה או
מה הפילה. אם נפל הפילה או
מה מפילה. אם נפל הפילה או
מלו דאמר לקמיה שפיר מלא
רות הפילה: אחת ממין פטור.
מין פטור: מביאות. אינו נאכל
מין פטור: מביאות. אינו נאכל

תוספות ויורוק על העם. שמטו עולות הרבה ושלמים הרבה שהספיק דמם לזרוק על כל אחד מישראל: ואין הואה בלא מבילה. להביא גר שבא בותן הזה להתגיר לרין טבילה: צריך שיפריש רובע ביו. לא דמי, אבה ויולדת דלא מפרשי משום לקרבן שלהם להכשירן בקדשים אבל גר מביא קרבן להחירו בקרבי בייש. צריך שיפריש רובע ביו. לא שימה: הלבה בר"ש. דאמר גר ועבד ואמה התושבים עושין מלאכה לעצמן כישראל בחול ודוקא לעצמן בייש. אברי ביישראל בייש. דנפישה בעלמא כתיב ביה ולא שביתה: הלבה בר"ש. דאמר גר ועבד ואמה התושבים עושין מלאכה לעצמן כישראל בחול ודוקא לעצמן עומדות כאן מביאות קרבן ונאכל דמתנו כל אחת אומרת לחברתה אם אני הפלתי מין פטור ואת מין חיוב יהא חלקי נתון לך הלכך

לכם הקשתיו. במהלת ולא כל הרבנותיכם ומיהו עולה מסתבר דמכשרא דכולה כליל: מילה וטבילה והרצאת דמים. מפרש לקמן: והקריבו. גבי עולת העוף דנדבה בויקרא: והקריב. משמע קרבן שלם: כל העם היולאים. בשעת יליאתן מלו: בדמיך. דם פסח ודם מילה: הרלאת דמים.

יכול שאני מרבה אפילו מנחה ת"ל כן תניא אידך יעשה אשה ריח ניחוח לה' שומע אני שעולה לאשים אפילו מנחה ית"ל כאשר תעשו כז יעשה מה אתם מיני דמים אף הם מיני דמים אי מה אתם עולה ושלמים אף הם עולה ושלמים ת"ל בכבם יו כגר יהיה לכם הקשתיו ולא ₪ (לדבר אחר) לקרבנותיכם רבי אומר ככם כאבותיכם מה אבותיכם לא "נכנסו לברית אלא במילה ומבילה והרצאת דם אף הם לא יכנסו לברית אלא במילה ומבילה והרצאת דמים גי להביא פרידה אחת א"א שלא מצינו בכל התורה כולה: לא אמרו קן אלא להקל עליו: ולא והתניא יוהקריבו מה ת"ל לפי שנאמר בתורים 30 והקריב שומע אני האומר הרי עלי עולת העוף לא יפחות משני פרידין ת"ל והקריבו יאפי' פרידה אחת חובה מיהא לא אשכחן והאיכא יולדת דמתיא בן יונה או תור

לחטאת משום דאיכא כבש בהדה אמר מר מה

בדמיך חיי וגו' הרצאת דמים 🤊 דכתיב לוישלח את נערי בני ישראל אלא מבילה

מנלן רכתיב יויקח משה פו חצי הדם ויורק על העם יואין הואה בלא מבילה

מאלא מעתה האידנא דליכא קרבן לא נקבל גרים אמר רב אחא בר יעקב

יוכי יגור אתכם גר ז אשר בתוככם סוגו׳ ת״ר סגר בזמן הזה צריך שיפריש רובע

לקינו אר"ש כבר נמנה עליו רבן יוחנן בן וכאי ובטלה מפני התקלה אמר רב

אידי בר גרשום אמר רב אדא בר אהבה הלכה כר"ש ואיכא דמתני לה על הדא

דת"ר ₪ יגר תושב ₪ מותר לעשות מלאכה בשבת לעצמו כישראל בחולו של

מועד ר"ע אומר כישראל בי"ם ר' יוסי אומר גר תושב עושה יו בשבת לעצמו

כישראל בחול יש רש"א אחד גר תושב ואחד [עובד כוכבים] עבד ואמה התושבים

עושין מלאכה בשבת לעצמן כישראל בחולים: מתני' יאלו מביאין על הזרון

כשוגג יהבא על שפחה ונזיר שנטמא ושבועת העדות ושבועת הפקדון "חמשה

מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה יהוחמשה מביאין קרבן עולה ויורד אלו

מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה יהבא על שפחה ביאות הרבה ייונזיר שנטמא טומאות הרבה: גמ' הבא על השפחה מגלן דת"ר יוכפר עליו הכהן

באיל האשם ים על חמאתו אשר חמא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה

י(באיל האשם) ונסלח לו מחמאתו אשר חמא ילעשות ים י(שוגג כמויד): נזיר

שנטמא: מנלן מח דכתיב ייוכי ימות מת עליו בפתע פתאום פתע זה שוגג וכן הוא

אומר ייאם בפתע בלא איבה הדפו פתאום זה אונם וכן הוא אומר ייואמר ה'

פתאום אל משה ייו תניא אידך °פתאום זה יים זור וכן הוא אומר זו ערום ראה רעה

ונסתר ופתאים עברו ונענשו נכתוב קרא פתאום רמשמע שונג ומשמע מזיד

ומשמע אונם יו מזיד ואונם כדאמר ומשמע נמי שוגג דכתיב יופתי יאמין לכל דבר

בפרק ס פרת חטאת (זבחים קטו) איכא דאמרי עולת ראייה הואי ואיכא דאמרי עולת תמיד [הואי] י"ל שהקריבו הרבה עולות: לה (לעיל. גבי) גר תושב עושה מלאכה לעצמו. מכאן קשה לפ״ה דפרק החולץ (יבמות מח:) דקאמר וינפש בן אמתך והגר זה גר תושב פי׳ בקונט׳ שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים ומחלל שבת כעובד כוכבים והכא קאמר גר תושב עושה מלאכה לכן י"ל דההיא מיירי לענין שלא לעשות מלאכה עבור רבו אבל לעלמו שרי (פסק) מכאן פסק ר"י שמותר להניח לעובד כוכבים לנושות מלאכתו בשבת בבית ישכאל מבור עלמו לקו:

ביציאת מצרים לם מ"מ מעיהרא כשמלו

עלמן מלו ליכנס בברית המקום וליבדל

משאר אומות וגם כי עתה טבלו:

ויעלה את נערי בני ישראל ויעלו

עולות. ואע"ג דפליגי החם

יכול שאני מרבה אפי' מנחה. לא פירוש מנחת נסכים שהיא כולה לאישים: ת"ל ככם כנר. מצי למימר כדלעיל השתא לעוף איתרנאי לס: דכתיב כי מולים היו כל העם. פירוש שמלו עלמם

ביניחתם מחלרים ואע"פ שאותו שהיו ניחולים ביתי אברהם לא חלו אותם

1. וכי נגור אתכם גר או אשר בתוככם לדרתיכם ונשה אשה רית ניתו ליי כאשר תעשו כן נַשָּׁה: 2. הַקְּהָל הְּקָה אות לְכם ולגר הגר הְקָת עלם לדרתיכם ככם בגר יהְיָה לְפָני יִי במדבר טו טו 3. וְהַקְרִיבוֹ הַבּנַקוֹ אֶל הַמּוְבָּח וּמְלַק אֶת ראשוֹ וְהַקְּטִיר הַמְּוְבַּחָה וְנִמְצָה דְמוֹ עֵל קִיר הַמִּוְבַּהָ: ווּנְמְצָה דְמוֹ עֵל קִיר הַמִּוְבָּהָ: וויקרא א טו יהיא אבותיכם לא נכנסו לברית אלא כו' בשלמא מילה דכתיב •כי מולים היו כל העם וְּבָּוֵנֵּ וְאָם מִן הָעוֹף עֹלֶה קֶרְבָּנוֹ וְהַקְרִיב מִן הַתֹּרִים אוֹ מִן היוצאים אי נמי מהכא ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואומר לְך בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת קֶרבְּנוּ:

יי, או בְּנוּ: ויקרא א יד זיקרא היי בְּל הְעָם הַיּצְאָים וְבְּל הְעָם הִיּוֹ בְּל הְעָם בַּמִּדְבְרַבְּרַבְּצָאַרְם מִמֹצְרִים לא מְלוּ: יהושע ה ה 6. יייי--

היצאים וכל העם היפרים לא מלה:

אועבר עליך ואראף

ה ועבר עליך ואראף

ה ועבר עליך ואראף

הימוססת בדמין ואמר לך

בדמין היי ואמר לך

בדמין ליי ויוברו בני ישראל טו ו

בדמין ליי ויוברו וברים

על העם ויוצרים השות כר הקר בדורים

אשר ברת יי עמבם על כל

על העם ויוצרים השלה את הפר בדורים

אשר ברת יי עמבם על כל

אשר הוא דמר וב הברית

בדרים האלה שמת כר ה

אשר הוא ובליו ובבון באיל

אשר הוא ובליו ובבון באיל

אשר הוא ובליו ובון באיל

אשר הוא ובליו ל האחות

בדמין ביי מוקרון

בדמין ביי וווין באיל

בדמין ביי בדין באיל

בדמין ביי בדין ביי בדין ביי ברון

בדאשו בדין ביי בדרון ובלח

בדאשו בדין ביי בדרון ובלח

בדאשו בדין בקרורו ביים

בדאשו בדמין בלא איבה

בדער בלא איבה

בדער בלא איבה וְשְׁבְיעִי יָצְלְּחָפּוּ: במדבר רס 11. וְאָם בְּפָתָע בְּלֹא אִיבְה הַדְפוּ אוֹ הִשְׁלִיךְ עָלִיו כָּל כְּלִי בְּלֹא צְדִיָה: במדבר לה כב 12. וְיֹאמֶר יְיָ פִּתְאם אֶל משֶׁה וְאֶל אַהָּרוֹ וְאֶל מִרְיָם צְאוּ וְאֶל מִרְיָם צְאוּ שְׁלְשְׁתְכֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׁלְשְׁתְם: במדבר יב ד .13. ערום ראה רעה ונסתר יפתיים עברו ונענשו:

וּפְּוֹנִיִּים עָבְּרוּ וְנֶעֲנָשוּ: משלי כב ג 14. פָּתִי יַאֲמִין לְכָל דְּבָר ְוְעָרוּם יְבִין לַאֲשֶׁרוּ: משלי יד טו 15. וְאִישׁ כִּי יִשְׁכַּב אֶת אִשְּׁה שַּׁבְבַת זֵרע וְהִוֹא שַׁפְּחָה נְחֵרֶפֶּת לְאִישׁ וְהָפָּדָה לֹא נִפְּדְתָה אוֹ חְפָשָׁה לֹא נִתַן לָה בִּלֹּרֶת תִּהְיָה לֹא יִּמְתוּ כִּי לֹא חֻבְּשָׁה:

שיבור נקוב בו ולקוב בו ול מקוב בו ול מקוב בו מיתוכים בדם עים: פן מיבות לדבר אחר נמחקים עילה ול מיתוכים בדם עילה ול מיתוכים בדם עילה ולמים שלמים אף הם כרי עולה ולמים שלמים אף הם כרי שכולה עלה לאישים ואין לך אמרת צא הראה דמה מין דמים עילה העוף ע"כ: ח עי הדושין: פן משה את הדם תיבת עולת העוף ע"כ: ח עי מיים משה את הדם תיבת חיבות מיבות מיבות מיבות מיבות מיבות מיבות מובח מיבות מיבות מיבות מובח מיבות מובח מיבות מובח מיבות מובח מיבות מי

שיטה מקובצת

וצי נמחק: ון טבילה. גליון כלא

טבילה לפניה - כדי לקבל ההואה. תוס׳: ז) גר או אשר בתוככם לדורותיכם כתיב: סן דת״ר גר תושב שקבל עליו ז׳ מצות ולא שבת מ״מ החמירו בו שלא יעשה מלאכה

עליו הכהן באיל האשם יפ על חטאתו אשר חטא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה יִפּ על חטאתו אשר חטא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה יִפּ לו מחמאתו אשר חמא לעשות מזיד כשוגג והא קרא כי כתיב במזיד כתיב אלא אימא לעשות שוגג כמזיד בעא

מיניה רבי חנינא מירנאה מר' יוחנן יוז הבא על חמש שפחות חרופות בהעלם אחת מהו חייב על כל אחת ואחת או אינו חייב אלא אחת אמר ליה חייב יעל כל אחת ואחת יין מאי שנא מחמש העלמות בשפחה אחת א"ל יין

אין שפחה אחת גופין מוחלקין ה' שפחות גופין מוחלקין ומגלן דגבי יו שפחה גופין מוחלקין אמר ליה לאו אמרת גבי עריות לואשה ילחלק על כל אשה ואשה גבי שפחה גמי כתיב יאשר ישכב את אשה שכבת זרע

קרבן בשוגג בו'. תימה א"כ לכתוב קרא בשוגג: